

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 2. Quas veritates objectiuas metaphysicè necessarias cognoscat
Deus circa chymæras impossibiles. Et quibus actibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

ter erit dissimilis Deo; per totidem actus virtualiter inter se distinctos cognoscuntur à Deo. Et in cæteris pariter.

Propositio 3.

9 Circa res possibles nullam Deum veritatem re ipsa negatiuam, & metaphysicè necessariam cognoscit spectantem ad earum statum quiditatum aut conditionatum, aut absolutum. Cognoscit tamen multas spectantes ad statum earum existentialem conditionatum.

Prior pars propositionis inle constat. Quia nulle dantur veritates re ipsa negatiuæ, & metaphysicè necessariae spectantes ad statum rerum quiditatum aut conditionatum, aut absolutum, quæ possint à Deo cognosci, vt suppositione primâ statutum est. Posterior autem pars probatur. Quia, vt etiam statutum est suppositione secundâ, aliqua dantur veritates re ipsa negatiuæ, & metaphysicè necessariae spectantes ad statum rerum existentialem conditionatum. Etenim, quotiescunque duo quæque extrema metaphysicè sunt opposita quoad existentiam, ex hypothesi existentia vnus cum metaphysicâ necessitate sequitur vera negatio existentia alterius. Et vniuersè ex hypothesi negationis cuiusuis rei possibili cum metaphysicâ necessitate est vera ipsa negatio, vt constat. Quomodo autem omne iudicium Dei negatiuum ex modo sito tendendi ab omni affirmatiuo diuersum sit, ex doctrinâ datâ disp. 25. quæst. 5. suppositione quinta constat.

Propositio 4.

10 Circa creaturas possibles nullam veritatem aut positiuam, aut negatiuam metaphysicè necessariam cognoscit Deus spectantem ad earum statum existentialem absolutum.

Est clarum. Quia respectu status existentialem absoluti, tam creaturae possibles, quam earum negationes, atque adeo omnes veritates earum sunt contingentes, nullaque subinde est metaphysicè necessaria, quæ à Deo vt talis cognosci possit, vt est notum.

QVAESTIO II.

Quas veritates obiectiuas metaphysicè necessarias cognoscat Deus circa chymaras impossibiles. Et quibus actibus.

11 Suppono primò, sermonem non esse in presenti de eis chymaris impossibilibus, quæ tantum per species alienas, atque adeo suppositiue sunt conceptibiles; nullamque proinde habent in se quiditatem, & consequenter nec veritatem obiectiuam, quæ per se possit cognosci à Deo: tamen Deus nequeat non cognoscere eas veritates obiectiuas, à quibus eiusmodi chymera aliquas prædicationes fortiuntur veras per quamdam

æquivalentiam respectu nostri, prout ostensum est in Pharo scient. disput. 11. & iterum suppositum supra disput. 25. quæst. 5. Sermo ergo est in presenti de illis chymaris impossibilibus, quæ veram in se quiditatem habent, suaque proinde veritates obiectiuas cognoscibiles, etiam à Deo, iuxta dicta ibidem.

Circa quas suppono secundò idem ipsum, 12 quod circa creaturas possibles supposui nuper quæst. 1. quod attinet ad veritates metaphysicè necessarias tum quiditatuas conditionatas, & absolutas tum existentiales conditionatas, ad earumdemque diuersos status: quia, quod attinet ad hæc tria genera veritatum, & statuum, res possibles, & dicta chymara impossibiles parem fortunam subeunt, vt ex dictis in Pharo scient. disput. 10. & 11. satis conspicuum est.

Suppono tertio, præter veritates metaphysicè necessariae prædictas, in quibus eiusmodi chymara impossibiles cum rebus possibilibus conueniunt, alias insuper negatiuas, & sibi proprias, in quibus ab illis differunt, habere spectantes ad statum existentialem absolutum. Siquidem, absolute non existere tales chymaras, metaphysicè est necessarium eo ipso, quod eas absolute existere metaphysicè est impossibile. Ob idque, præ rebus possibilibus, simpliciter sunt impossibiles.

Propositio 1.

14 Omnes veritates cum vnaquaque chymara impossibili identificata re ipsa, ad vnumque, & idem statum eius pertinentes, quas nos, vt pote per rationem nostram distinctas, seorsim per iudicia distincta iudicare solemus, eodem iudicio omnimodis indiuisibili iudicantur à Deo.

Hæc propositio eandem, quam propositio prima quæstionis præcedentis, vendicat sibi probationem. Quæ proinde non repetenda à nobis, sed à Lectore applicanda est.

Propositio 2.

15 Circa vnamquamque chymaram impossibilem tres actus scientia habet Deus non solum per rationem nostram, sed virtualiter in se distinctos pro cognoscendis tribus veritatibus talis chymara metaphysicè necessarijs ad tres status eius diuersos spectantes, scilicet ad quiditatum absolutum, ad quiditatum conditionatum, & ad existentialem conditionatum: e.g. pro tribus istis, *Mendacium impossibile Dei ex conceptu suo est peccatum; Si mendacium Dei est peccatum, reprehensio dignum est; Si existeret mendacium Dei, aliquod Dei peccatum existeret.*

Hæc item propositio, pariter, ac propositio secunda quæstionis præcedentis, probanda est. Hoc interim obseruato discrimine, quod ex hypothesi existentia chymara impossibilis multa extrema mutuo sibi contradicentia, necessariò sunt existentialem simul vera, vt ex dictis

dicis in ea disput. 1. Phari Scient. constat. Secus ex hypothesi existentia rei possibilis.

Propositio 3.

16 Circa chymæras impossibiles nullam Deus veritatem re ipsâ negatiuam, & metaphysicè necessariam cognoscit spectantem ad earum statum quiditativum aut conditionatum, aut absolutum. Cognoscit tamen multas spectantes ad statum earum existentialem conditionatum.

Huius etiam propositionis probatio eadem est, ac propositionis tertia questionis præcedentis. Addendo tamen pro secundâ eius parte, circa chymæras impossibiles multo plures e. e. veritates negatiuas existentiales conditionatas, & metaphysicè necessarias à Deo cognitâs, quàm circa res possibiles, eo ipso, quod ex hypothesi existentia cuiusvis chymære multa extrema mutuo sibi contradicentia necessariò sunt existentia-liter simul vera, vt dictum proposit. 2. & ex duobus quibusque extremis existentibus sibi contradicentibus non potest non esse alterum, negatio alterius, vt est notum. Quod tamen hypothesi existentia rei possibilis secum non fert.

Propositio 4.

17 Quot sunt chymære impossibiles, de quibus agimus, tot sunt earum verè negationes, seu veritates negatiuæ cognitæ à Deo spectantes ad statum existentialem absolutum, & metaphysicè necessariæ.

Quia vnaquæque talium chymærarum verè, & cum metaphysicâ necessitate est non existens absolutè. Hæc tamen metaphysica necessitas negationis siue non existentia absolute eius aliud non est re ipsâ ab intrinsecâ ipsius impossibilitate, siue repugnantia ad existendum, vt alibi dictum.

18 Rogabit hic aliquis, an, sicut sunt chymære positivæ, quas Deus cognoscit quoad earum veritates supradictas, sint etiam chymære negatiuæ, quas Deus cognoscit quoad earum aliquas veritates? Respondeo primò, nullam esse chymæram negatiuam à Deo cognoscibilem quoad aliquam sui quiditativam veritatem. Quia nulla negatio, quantumvis chymærica, habet in se quiditatem vllam, & consequenter neque vllam quiditativam veritatem ab intuentibus cognoscibilem. Cum omnis negatio de suo sit nihil, vtpote consistens potiùs in non esse, quàm in esse, prout explicatum est in Pharo Scient. disput. 9. quest. 3. Vnde, si quas nos negatiuas chymæras cum aliquali quiditate excogitauerimus, ex genere illæ earum chymærarum erunt, quæ non per proprias, sed tantùm per alienas species, atque adeo supposititiè conceptibiles sunt, iuxta dicta suppositione primâ. Secundò respondeo, vnicam dumtaxat esse chymæram purè negatiuam, negationem scilicet veri Dei, quæ suo modo ab intuentibus, atque adeo etiam ab ipso Deo cognoscibilis est quoad aliquam sui veritatem existentialem conditionatam, & necessariam, nimirum

quoad hanc, Si Deus non existeret, Deus non existeret. Hæc autem vnicam chymæram purè negatiuam, negationem scilicet veri Dei, quoad aliquam sui veritatem existentialem conditionatam ab intuentibus cognoscibilem, inde constat. Quia omnis pura negatio quoad aliquam sui veritatem ab intuentibus cognoscibilem alicuius positivæ quiditatis ab eisdem conceptibilis debet esse negatio; quæ quiditas, vt eius negatio sit impossibilis, necessaria debet esse quoad existentiam, qualis sola est quiditas Dei. Sola igitur negatio Dei est chymæra purè negatiua impossibilis. Dico autem purè negatiua. Quia chymæra mixta ex negationibus, & ex quiditatibus positivis, quarum aliquas veritates existentiales conditionatas cognoscit Deus, infinita sunt; nimirum, omnia aggregata ex duobus quibusque extremis contradictionis collectiue sumptis. Circa vnumquodque enim cognoscit Deus veritatem conditionatam existentialem, & necessariam; e. g. circa aggregatum ex Petro, & eius negatione cognoscit, Petrum extitutum simul, & non extitutum ex hypothesi, quod Petrus simul existeret, & non existeret. Pariterque circa cetera omnia.

19 Insurgit tamen aliquis contra hoc in hunc modum. Non aliter cognoscit Deus negationem iuxta doctrinam nostram supra statutam, quàm per iudicium negatiuum tangens rem negatam, excludendo, seu remouendo illam, quod eo ipso nequit non esse oppositum affirmatiuo tangenti eandem rem, ponendo, seu adstruendo illam. Ergo impossibile est, quod Deus iudicet simul Petrum extitutum, & non extitutum, adhuc ex hypothesi, quod Petrus simul existeret, & non existeret; haberet enim simul duo iudicia opposita, quorum altero poneret, & altero remoueret eandem rem. Quod repugnat. Respondeo, Petrum existere simul, & non existere absolutè, impossibile esse; & consequenter impossibile esse, quod Deus absolutè iudicet, siue per vnum, siue per duo iudicia, Petrum existere simul, & non existere: quia falleretur. At, Petrum extitutum simul, & non extitutum ex hypothesi, quod simul existeret, & non existeret, neutiquam impossibile esse, sed necessarium; & consequenter necessarium quoque esse, quod Deus conditionatè iudicet, Petrum extitutum simul, & non extitutum ex hypothesi, quod simul existeret, & non existeret: quia hoc, vtpote verissimum, non potest non iudicari à Deo. Vnde, si Dei iudicia de existentia, & de non existentia Petri virtualiter sint duo cognoscibiles, quos habent tendendi modos, (vt ego censeo consentaneè ad dicta supra disput. 23. quest. 4.) si sint absoluta, opposita omnino, & incompatibilia erunt: Secus, si sint conditionata sub hypothesi necessariò inferente coniunctum ex ipsâ existentia, ex ipsâque non existentia Petri. Circa quod videantur, quæ scripsimus in Pharo Scient. disput. 3. quest. 4. & disput. 9. quest. 5. proposit. 1. & disput. 11. quest. 2. à num. 69.